

Otto Brandenburg · Ingolf David
Jesper Langberg · Lone Lindorff
Karl Stegger · Birgitte Price
i filmen

Man sku' være noget ved musikken

en melokomedie af
Benny Andersen og Henning Carlsen

Produceret af Henning Carlsen
i samarbejde med A/S Nordisk Films Kompagni

DE HAR LAVET FILMEN

BAG KAMERAET

Instruktør ... Henning Carlsen
 Instruktørassistent Else Heidary
 Produktionschef . Erik Overbye
 Produktionsassistent .....
 ..... Dola Bonfils
 Indspilningsleder Gert Fredholm
 Fotograf . Henning Kristiansen
 Fotografassistent .....
 ..... Michael Christensen
 Loader ..... Flemming Ravn
 Still-fotograf ..... Roald Pay
 Tonemester ..... Erik Jensen
 Toneassistent .....
 ..... Søren Lehman Rasmussen
 Mix ..... Per Meinertsen
 Script-girl ... Annemarie Aaes
 Arkitekt ..... Karl-Otto Hedal
 Rekvisitør ..... Inga Hedal
 Rekvisitørassistent . Alf Nielsen
 Make-up ..... Bodil Overbye
 Belysningsmester ... Kaj Larsen
 Belysningsassistent .....
 ..... Jimmy Leavens
 P.R. .... Ilse M. Haugaard

FORAN KAMERAET

Svend ..... Jesper Langberg
 Søren ..... Karl Stegger
 Caja ..... Birgitte Price
 Lasse ..... Otto Brandenburg
 Gerda ..... Elin Reimer
 Jens ..... Martin Lichtenberg
 Lotte ..... Birgit Conradi
 Annie ..... Lene Maimu
 Ranghild ..... Lene Vasegård
 Ibs mor .. Ellen Margrete Stein
 Knud Brandt ... Gyrd Løfqvist
 Ib ..... Ingolf David
 Elly ..... Lone Lindorff
 Hr. Hansen .. Hans W. Petersen
 Ældre dame .... Ebba Amfeldt
 Dagservitrice ..... Ulla Lock
 Plejerske ..... Lise Schroeder
 Klæbepar ... Henrik Stangerup
 og Pernille Kløvedal
 Mand med blød hat .....
 ..... Gotha Andersen
 Øbro-servitrice .....
 ..... Marie-Louise Coninck
 Servitrice morgenbeværtning ...
 ..... Birgit Brüel
 Ejendomsmægler .....
 ..... Hans Henrik Krause
 Endvidere medvirker: Edward
 Fleming, Jørgen Roos, Bent Vejlb-
 by, Sejr Volmer Sørensen, Børge
 Ravn, Preben Thomsen, Hans
 Christian Ægidius og Poul Due.

TONEN

Filmfestivalerne har skabt den situation, at en dansk film undertiden bliver bedømt, før den får premiere i Danmark. Det er også tilfældet med "Man sku' være noget ved musikken", der i slutningen af juni måned havde verdenspremiere ved filmfesten i Berlin.

Vi kan derfor uden blusel citere et udvalg af de rosende ting, der allerede er sagt om filmen.

Herbert Steinthal skrev bl.a. i "Politiken":

FOR ANDEN GANG har Henning Carlsen sejret med en film uden for hjemlandet. For seks år siden var det i Cannes med Hamsun-filmatiseringen "Sult", i aftes i Berlin med verdenspremieren på hans og Benny Andersens "Man sku' være noget ved musikken". Hans sejr her er vel nok hans største.

Den er også skabt i samarbejde med en digter uden noget tyn-gende litterært forbillede. Derfor er resultatet blevet mere frigjort. Det er en film vi kan være stolte af. Den hæver sig højt over hvad der er blevet vist på denne festival. . . ."

"... Tonen er vemodig og varm med et let tragisk indslag.

Drejebogen er et rent lille digterværk. Man har ikke hørt magen til en så rytmisk levende og rammende dialog siden Knud Sønderbys stykke "Krista". Intet under at Benny Andersens forlægger Jarl Borgen har besluttet at udsende den samtidig med filmens danske premiere til september.

Filmen lever helt op til drejebogen. Henning Carlsen har med musikalsk lydhørhed indfriet alle dens intentioner. Han viser her, hvordan han som ingen anden af vore instruktører mester antydningens kunst. Det giver filmen en poetisk lethed, en legende charme. Hvilken oplevelse at møde en dansk film uden en eneste skurrende tone.

Alt lever i denne film, hele miljø-billedet og dets mennesker. Her er ikke tale om papkulisser som Rottfælden i Huset på Christianshavn, der er virkelig i den grad atmosfære over denne Nørrebrocafe, at man ligefrem får lyst til at gå på jagt efter den.

I LØBET af nogle uger følger

ER VEMODIG OG VARM

To, der er noget ved musikken: Benny Andersen og Henning Carlsen under optagelserne af filmen.

man gæsterne og "Strudsen"s personale, lutter små hverdags-skæbner med deres ønskedrømme og skuffelser, deres forhåbninger og livsløgne. Historien samler sig om cafeens overtjener Søren, pianisten Lasse, bartendersken Caja og deres venner ved stambordet, slagtersvend, den vitale poseur, der drømmer om at blive sanger, en drøm der også brister, og vinduespolereren Ib, den mest frustrerede af fem-kløveret, fordi han bestandig lider under, at han har så svært ved at få kontakt med piger. Han er hemmelig for-elsket i Caja, men føler selv, at det nok aldrig vil blive til noget med deres forhold.

Overtjenerens store drøm er at få sit eget værtshus. Som den ældste af dem føler han, at han ikke har fået nok ud af livet, og da det kommer til uoverensstem-melser med værten gør han sammen med vennerne et desperat forsøg på at få drømmen realiseret. Det lykkes ikke. De må alle vende tilbage til "Strudsen." Vi bliver ikke andet end vi er.

Ind imellem er der herlige små dramatiske sketches i typisk værtshusstil som f.eks. den berusede mand i telefonkiosken, som forgæves søger at overbevise sin kone om, at han bestemt kommer hjem kl. halvsyv om aftenen — og ikke en time senere. Og

ligesom konen er vi klar over, at hun ikke ser ham på denne side midnat.

Også byen København lever med i døgnets skiftende lys, indfanget af Henning Kristiansen i billeder af lyrisk skønhed.

"Man sku' være noget ved Musikken" er også den mest vel-spillede danske film man har set i lange tider. Karl Stegger har her vundet en personlig sejr som overtjeneren, der helt behersker cafe-en — jovial og bred, men med en understrøm af farlighed, når han tirres. Det er hans ypperste præstation som karakterkunstner.

UIMODSTÆLIG morsom er Jesper Langberg som slagteren, der er så overbevist om sin egen forførende charme. Meget fin og diskret tegner Ingolf David billedet af den ulykkelige vindues-polerer. Otto Brandenburgs let fordrukne hyggepianist udstråler varm hjælpsomhed. Birgitte Price spiller med sikker situations-fornemmelse den ensomme bar-tenderske, et forstående varmt og venligt menneske. Bemærkelses-værdig god er Lone Lindorff som en ulykkelig kvinde, der er for-elsket i en gift mand og som begår selvmord, da han svigter. Også i birollerne ydes fine præstationer, bl.a. af Ebba Amfeldt og Hans W. Petersen, som et rørende ældre par der finder sammen i "Strudsen" . . ."

Gunnar Buchwald skrev bl.a. om filmen i "Berlingske Tiden-de":

"Man sku' være noget ved musikken" blev i den gigantiske festivalbiograf Zoo Palast en verdenspremiere, som man vil huske. Det er ikke for meget sagt, at det er en af de film, som indtil i dag har haft mest tag i det krasne internationale publi-kum. . . ."

"... Det er en film med miljø, med værtshusmiljø ganske vist, men et ganske almindeligt miljø med ganske almindelige små menneskeskæbner, og det er en film med fremragende skuespil i alle rollerne".

"Jyllands-Posten" skrev bl.a.:
 "... Fremhæv nogen af den lange rolleliste, det ville være unfair, alle var bedst. Det var, som om alle de kendte gamle ansigter var blevet nye. . ."

Henning Carlsen sammen med Maud Bertelsen, der havde den kvindelige hovedrolle i "Hvad med os". I "Ekstra Bladet" skrev Knud Schönberg i 1963 om Maud:

"Fotomodellen Maud Bertelsen er ... efter min mening pragtfuld som pigen Lis. En godte, ikke smuk, men spændende og flot. Hun giver både sin generations jernhårde saglighed og dens godt skjulte følsomhed (også egoisme og sentimentalitet). Hun kan bevæge sig, så det er værd at se på, og hun kan tale dansk med sin flade, ru stemme, så det lyder som det skal. Hende er der film i". Et par år senere sagde Maud Bertelsen til "Billed Bladet": "Desværre var (filmen) både begyndelse og slutning. Jeg hørte aldrig et ord fra nogen filmfolk. Måske er jeg ikke dansk nok af udseende. Man skal vistnok være blond, blåøjet og buttet, og det er jo ikke lige mig. I hvert fald har jeg ikke siden "Hvad med os?", der gav 200.000 kulturministerielle kroner til produktionsselskabet (Bent Christensen), været mellem dem, der har været nævnt, når man har siddet og vedtaget, at "der er så en rolle til ham, og der bliver så en rolle til hende" — eller hvordan de nu bærer sig ad".

OM OG

"Der stod ikke filminstruktør på ryggen af den kvikke Ålborgdreng, der blev født 4. juni 1927. "Jeg ville være alt muligt andet", fortæller Henning Carlsen, "forretningsmand, læge, sammenlignende litterat — men trods ihærdige anstrengelser fik jeg bare aldrig studentereksamen. Det var i de rodede år fra 1944 til 1946, hvor så mange ting greb forstyrrende ind i studierne. Jeg skulle have afsluttet en verdenskrig og min egen pubertet, så der var nok at gøre".

(Tabita Wulff i "Hjemmet", 1967)

Henning Carlsen, født 4. juni 1927 i Ålborg. Kom 1948 til Minerva Film a/s som instruktør-assistent og blev uddannet her. Har senere studeret film i flere lande, bl.a. Frankrig. Free-lance instruktør og manuskriptforfatter ved Minerva Film indtil 1953, derefter fast knyttet til Nordisk Film Junior til 1958. Har forfattet og instrueret en række videnskabelige film. Debuterede i 1962 som spillefilminstruktør med den meget omtalte film om raceproblemet i Sydafrika, "Dilemma", der vandt førstepris i Mannheim.

(Mini-biografi i teksthæftet til "Hvad med os", 1963)

— Er De blandt de instruktører — Bergman, Dreyer f.eks. — der er besat af Kvinden med stort K. Det forekommer mig, at De er den eneste danske instruktør, der for alvor kan skildre kvinder. Har det noget med jagten efter identiteten at gøre: kan en mand først rigtig blive bekræftet i samværet med en kvinde?

— Det er svært at svare direkte på. Men jeg kunne ikke tænke mig at lave en film udelukkende med mænd. Jo, hvis deres problem var dette ene: at de kun var mænd og manglede en kvinde. Kvinden spiller en alt dominerende rolle i alle mine film, kulminationen i "Sult" er jo mødet med Ylajali. Jeg har altid haft det bedst tænkelige forhold til kvindelige skuespillere i mine film. Tag f.eks. Harriet Andersson. Jeg fik at vide, at hun ville være fantastisk svær at samarbejde med. Men hun var simpelthen en drøm at instruere. Det var også en oplevelse at arbejde med Gun-

AF HENNING CARLSEN

nel Lindblom. Jeg havde meget mere diskussion med hende end med Per Oscarsson. Per Oscarssons rolle gav jo sig selv, men hvordan pokker opfører en kvinde fra det bedre borgerskab sig, når hun tager en bum på fra gaden og inviterer ham med hjem?

(Henning Carlsen i interview med Henrik Stangerup, "Kosmorama", juli 1969)

— Jeg ta'r i virkeligheden ikke folk så meget efter, hvorvidt de kan spille eller ej. Det skal jeg sgu' nok få dem til. Jeg ta'r dem efter ansigter.

(Henning Carlsen til "Ekstra Bladet" under indspilningen af "Klabautermænd", 1969)

... Da jeg begyndte som kortfilmmand, var det aldrig min tanke at lave spillefilm. Men med årene er dokumentarfilmen i den klassiske udformning blevet overflødiggjort, bl.a. af TV. Alligevel fortsætter jeg med at lave dokumentarfilm. Imellem "Mennesker mødes", hvor jeg bare havde trang til at lege hæmningsløst med mediet, og "Klabautermænd", ligger kortfilmen "Hvor er magten blevet af, for der er nogen, der har taget den". Den tager sit udgangspunkt i Hørups ord, at det er vores pligt til

enhver tid at være 100 pct. mistænksomme overfor dem, der sidder ved magten.

(Henning Carlsen i interview med Henrik Stangerup, "Kosmorama", 1969)

"... Henning Carlsen tilhører den etablerede film, i hvert fald i den betydning, at han har en professionel holdning til mediet og en personlig vision at udfylde den med. En film, Henning Carlsen instruerer, er kort og godt en Henning Carlsen-film. Medarbejderne er redskaber for virkeliggørelsen af hans vision og publikum er modtagere af den! Den problematik om flugt og tilflugt, der er søgt indkredset i denne artikel, er allerede tilstrækkeligt til at placere Carlsen i film-skabernes rækker. Han er ikke "bare" filminstruktør, han har noget væsentligt og personligt gennemlevet at kommunikere. Og, hvad der er nok så vigtigt, Carlsen har den udmærkede ambition at være kommunikationsvenlig. Han lægger vægt på den præcisest mulige artikulation, hvad der burde få den meget kommunikationsproblemoptagne "undergrund" (som paradoksalt nok er ligeglad med udtrykkets præcision) til at sætte ham højere end sig selv — og holde op med at betegne ethvert forsøg på at være artikuleret for æstetisme!

Interesserer man sig for dansk film, kan man derfor ikke være

ligeglad med, hvad Henning Carlsen beskæftiger sig med. Specielt ikke, når man nu ved, at en af Carlsens yndlingstyper er den, at det aldrig er ham, der vælger opgaverne, men omvendt opgaverne, der vælger ham. Dette er utvivlsomt ærligt nok ment, det er måske oven i købet sandt. Men det er ikke nær så givet, at det er særlig heldigt. Ved man, hvor man går hen, når man altid lader sig vælge og aldrig vælger selv?

Havde det gjort noget, om Carlsen forud for "Er I bange?" havde læst f.eks. Riesmanns "Det ensomme menneske" og mærket sig forfatterens betragtninger over det gruppetyranni, der præger bl.a. de "progressive" små skoler, og som formentlig, alle gode intentioner til trods, kan være lige så forkert og uudholdeligt som den gamle, ekstreme individualisme-dyrkelse, men som alligevel ikke synes at kunne udryddes i det klassedelte konkurrence-samfund? Hvordan man end indretter sig, er intet menneske en øde ø, og det omgivende, nuværende samfund vil uundgåeligt sætte også sit negative præg på ethvert forsøg med en kollektiv samværsform. At tro noget andet er den skinbarligste romantik...."

(John Ernst om Henning Carlsen i "Kosmorama", 1971)

— Er De national i dag?

— Nej, det er jeg ikke. Henning Carlsen læner sig tilbage i drejestolen og rokker frem og tilbage, af og til med et nervøst kik på armbåndsuret. Jeg har ikke været national siden 5. maj. Under krigsårene var det et spørgsmål om at komme nazismen til livs — da var der brug for nationalisme og sammenhold.

(Henning Carlsen til Tabita Wulff, "Hjemmet", 1967)

— Men — tradition eller ej —, så stræber jeg ikke mod noget brud for bruddets skyld. Når jeg eksperimenterer i dag (og hver film indeholder sine eksperimenter), er mit udgangspunkt de erfaringer, som andre har gjort før mig, og som jeg selv har gjort til nu.

— Drivkraft? — at opnå en personlig tilfredsstillelse — ikke andet!

(Henning Carlsen til "Louisiana Revy", 1961)

Både Henning Carlsen (til venstre) og Benny Andersen har i deres pure ungdom dyrket friluftslivets glæder.

DEN MUSIKALSKE ÅL

"Politiken"s tillæg "Lyt" bragte i oktober 1960 nedestående omtale af det daværende dobbeltmenneske Benny Andersen: digteren, der spillede om natten, og pianisten, der digtede om dagen.

*Asken slås af solen
ærefrygtigt kredser sneglens øjne.
Hvilke afstande.
Anden lander på søen
støjende som nålen
der sættes i en udspillet plade.
Alen forlader søen for stedse
ser sig flere gange rasende
tilbage.*

★ **Two sleepy people** — et hvidt flygel — trin i takt på dansegulvet — dæmpet belysning — en stump Chopin — en schlager — asken slås af cigaretten: Skal vi danse denne, frøken?

Det er dag- og natsiden i Benny Andersens liv. Om dagen (den begynder 12,30 og han siger selv, at han er morgensur på et tidspunkt hvor alle andre har overstået deres) digter han — kl. 22 sætter han sig til flyglet i en restaurant på Frederiksberg, spiller der til klokken fire nat.

Hans første digtsamling "Den musikalske ål" er netop blevet udgivet. Men det var i 1952 debutdigtet stod i "Heretica".

Titeldigtet "Den musikalske ål" har ingen forbindelse med hans egen litterært-musikalske dobbelttilværelse. Der er naturligvis en vis sammenhæng, for helt kan man jo ikke holde sig udenfor, siger han selv. Men man skal være så varsom med at drage slutninger, og med "Den musikalske ål" kan man måske kun sige, at det er lidt selvironisk ment. Men alting skulle jo helst have et lidt videre perspektiv end ens egen lille sø — i hvert fald i et digt.

Musikken kom ganske af sig selv. Benny Andersen kommer fra en musikglad familie. Spillede

selv. Og da han var 19 lod han sig lokke af en annonce, lod sig ansætte som hyggepianist i Esbjerg mod kost og logi plus ti procent i provision af salget. Og det var mange penge, når man kom fra en læreplads. I ti år har han hygget på klaverer i provinsen og rejst rundt med en trio i Norge og Sverige. Men nu skulle det altså være alvor med at digte. De senere år har han, siger han, virkelig sat noget ind på det, han tager den tid, det tager, selv om det kommer til at gå ud over familien, konen Signe (med g) og børnene på 10 og 3 år. Han siger selv, at man kalder ham en "filer" — for han får nok indfald og lignende, det man kalder inspiration. Men det er ikke bare fire gange, det digt bliver skrevet — og det er først efterhånden de bedste udtryk dukker op. At andre så siden kan finde væsentlige ting, hvor han ikke har til sigtet sådanne, finder han helt i sin orden, det er ikke blot ham, der skal give et digt liv — også den der læser det.

Vejen til poesien var knap så enkel og forudbestemt som musikken. Der er ingen der har beskæftiget sig med lyrik i familien før ham, udover at hans far skrev gode konfirmationsssange — og en langt-ude-i-moderens-familie var en slags bladpoet i Esbjerg. Altså ikke noget han vil betitle litterær slægt endsige litterært miljø. Selv havde Benny Andersen en almindelig folkeskoleuddannelse, som han siden udbyggede med mellemskole-, real- og studentereksamen på aftenkursus. Der begyndte han så småt at komme med, men mest da han traf sin kone, som holdt af digte og fik ham til det. Det første digt, han overhovedet skrev var til sin kones to års bryllupsdag. Siden kom det digt til at stå i "Heretica".

Fra lejlighedsdigtene var han gået over i de unge lyrikeres rækker.

Selvfølger ved man på Frederiksberg, at man danser til en digtende pianists tangentleg. Man

synes det er glimrende — selv om Benny Andersen beskedent mener, at der nok ikke er nogen af dem, der har læst hans digte. Men på søndag kan de jo høre dem, hvis de ellers er stået op. Det tvivler han lidt på og udstrækker tvivlen til også at gælde sig selv. Men han håber for sit eget vedkommende, at der er en, der vil puste liv i ham og sørge for, at han bliver båret hen til radioen.

BENNY

Benny min ven
skriver et digt
helt naturligt
på fremmede flygler
styrter sidelæns
ind i opladte øren
gør et lille hop
opad i alfabetet
og dumper ned
til små mænd og damer
tager et knippe
tangenter, tyrer
klaviaturet
nu glødende
i tobakståger
stikker hovedet ud
av nærmeste fjærnsyn
mest for at more
forældreløse børn
og barnløse fædre
uden mor
hugger et hårdt
tiltrængt indgreb
atter og atter
i klaviaturet
nu bølgekamme
samlende ord
nu ved stranden
bygger prosa
av brand- og vandmænd
han kan det hele
Benny min ven.

ORLA BUNDGÅRD POVLSEN

Dobbeltmennesket Benny Andersen

LIVET FØRER SÅ MEGET MED SIG

Benny Andersen kender vinduespolereren Ib. Han har truffet ham mange gange på værtshuse: det ensomme værtshus-menneske, ungarlen, der ikke længere er ung, den fraskilte, med det triste værelse, hvor det er lettest at tisse i vasken. Benny Andersen og Henning Carlsen tænkte på Ingolf David, da de skrev rollen i filmen, og det har formentlig været en Ib, Benny tænkte på, da han skrev dette digt:

Livet
det er noget vi alle kender
livet
fører så meget med sig
fører så meget bort med sig
jeg har ikke noget mod livet
det ligger bare ikke så naturligt for mig mere
der skal flere forberedelser til nu
længere tids opvarmning hver morgen
hvad skal det ende med
til sidst er det tilløb alt sammen
og når man så skal springe
er man dødtræt
der er ikke andet for
man må snyde sig selv
for at kunne holde det ud
gå op i starten
give sig hen i sit timelange tilløb
med liv og sjæl.

— Er det ikke sådan, at vi nu kender Ingolf David så godt i rollen som den irritable, stressede, ubarberede mand, at vi næsten identificerer ham med rollen?

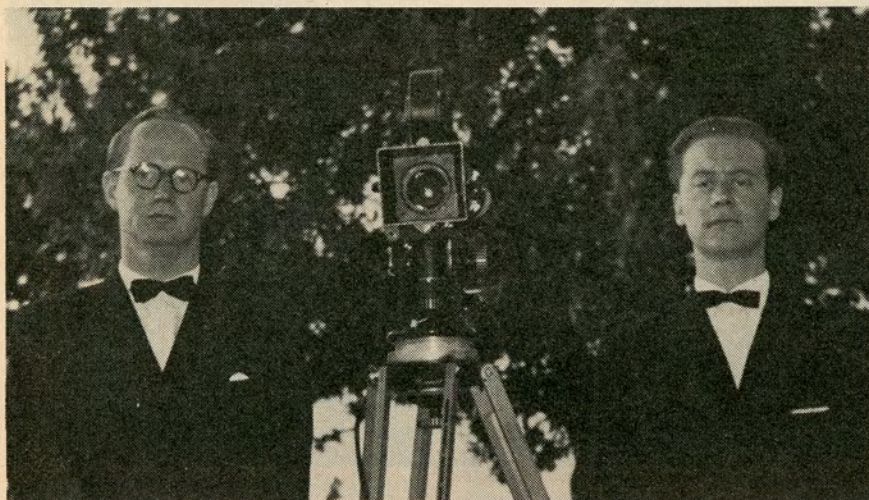
— Jeg føler mig ikke særlig låst fast i den rolle, svarer Ingolf David. Men det er jo rigtigt, at jeg har haft en række roller i den retning, navnlig efter at Panduro begyndte at rulle sig ud. Men der har trods alt været så stærke nuancer, at jeg aldrig har kunnet føre noget fra den ene rolle over til den anden. Om det ensomme værtshusmenneske ligner mig privat? Det tror jeg ikke. Jeg kan li' en bajer derhjemme, men jeg går sjældent på værtshus. Men alligevel har jeg vel nok inderst inde en fornemmelse for det menneske, selv om det, man ser på filmen, ikke er en selvudlevering, men vel simpelthen det, der kaldes skuespilkunst. Andet ord kan jeg ikke finde for det. Jeg spiller ikke mig selv, og iøvrigt er det jo også en misforståelse at tro, at det er let at spille sig selv. Her har man jo forskellen på amatør og den professionelle. Amatøren kommer med sin krop og ikke med andet, og resultatet bliver derefter. Vi andre kommer med et tilbud og skaber den skikkelse, forfatteren og instruktøren har forestillet sig. Desværre kan publikum ikke altid se forskel, og det er jo ret katastrofalt.

Benny Andersen i sine pianistdage i restaurant Viking i Harstad i Norge 1955.

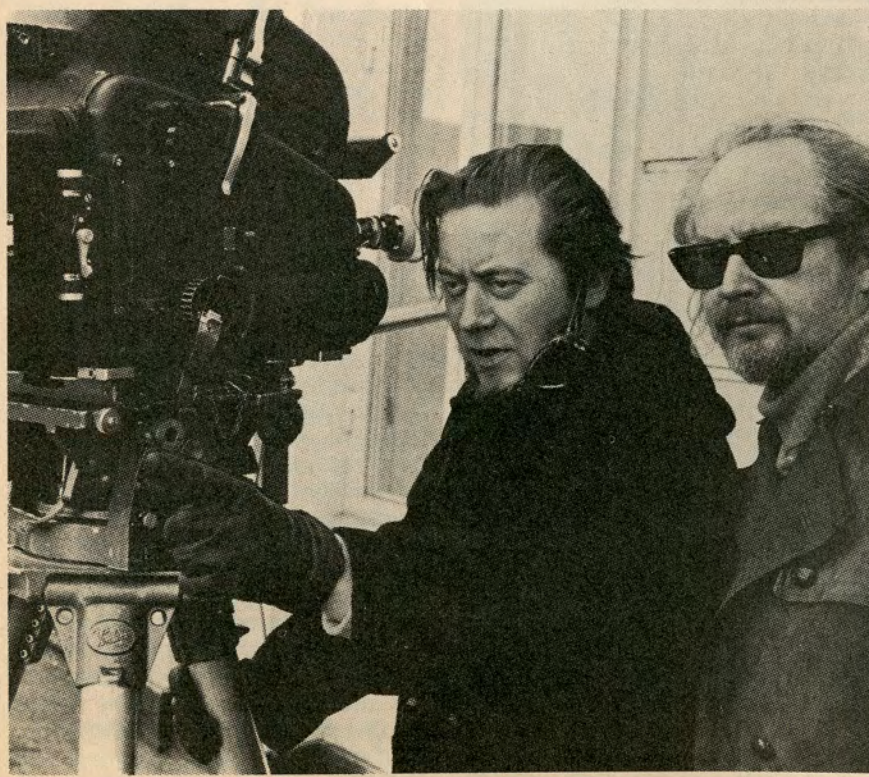
MED FEMTEN ÅRS MELLEMRUM

Henning Carlsen har haft et mangeårigt samarbejde med fotografen Henning Kristiansen, der også af kolleger betegnes som en af Danmarks bedste — muligvis den bedste — filmfotograf.

Herover de to herrer (Henning Carlsen til venstre) fotograferet ved filmoptagelserne i forbindelse med Danfoss' jubilæum i 1957 og herunder de to samme herrer i en lidt mere langhåret og ukonventionel udgave under optagelserne til "Man sku' være noget ved musikken".

Henning Kristiansen har, som Herbert Steinthal skrev fra filmfesten i Berlin, indfanget de københavnske stemninger i "lyrisk skønhed".

DANSEN FLORÉRER

... "De unge piger danser gennemgående pænere end de unge mænd, men enhver form for dans indeholder nu engang en hel del erotik eller, om man vil: sanselighed —, og når dansen så af kavaleren føres for vidt udover det passende grænser — ja, så lader de unge piger sig rive med, måske uden at tænke videre over, hvad de egentlig indlader sig på. Men hvad der er mere ubegribeligt er, at der ikke er nogen kontrol med dansen, at der ikke findes et effektivt tilsyn, som forbyder og forhindrer de udskjelser i dansen, som nu hører til dagens orden.

Vi forstår ikke rigtigt, at unge piger vil finde sig i, at dansen antager den slags former. Der er dog en hel del af dem, som er fra gode hjem og hvis moralske sans ikke er helt slappet, og de ville dog sikkert kunne føre en art justits i deres egen kreds, således at de moderne danse dog af nogle blev dansede på en pæn måde. Så ville de uheldige elementer måske blive mindre toneangivende, således, at offentlig dans ikke blev til det, den nu mange steder er, og således, at en moderet roligt kunne lade sin unge datter gå ud og få sig en dans med andre unge venner og bekendte.

Dårligt selskab kan man jo aldrig sikre sig imod, især ikke i offentlige lokaler. Men hvis der var en streng kontrol og lidt mere fasthed hos de unge, ville de moderne danse ikke behøve at udarte til rå grimhed.

"Vore Damer", 1919.

CARLTON
TEATRET

Sidste forestilling
en film af Peter Bogdanovich
med Timothy Bottoms, Jeff Bridges
og Ellen Burstyn

Kandidaten
en film af Michael Ritchie
med Robert Redford

Minnie og Moskowitz
en film af John Cassavetes
med Gena Rowlands og
Seymour Cassel

Such good friends
en film af Otto Preminger
med Dyan Cannon, James Coco
og Jennifer O'Neill

Killers Three
en film af Bruce Kessler
med Robert Walker, Diane Varsi
og Dick Clark

Two lane blacktop
en film af Monte Hellman
med James Taylor og Warren
Oates

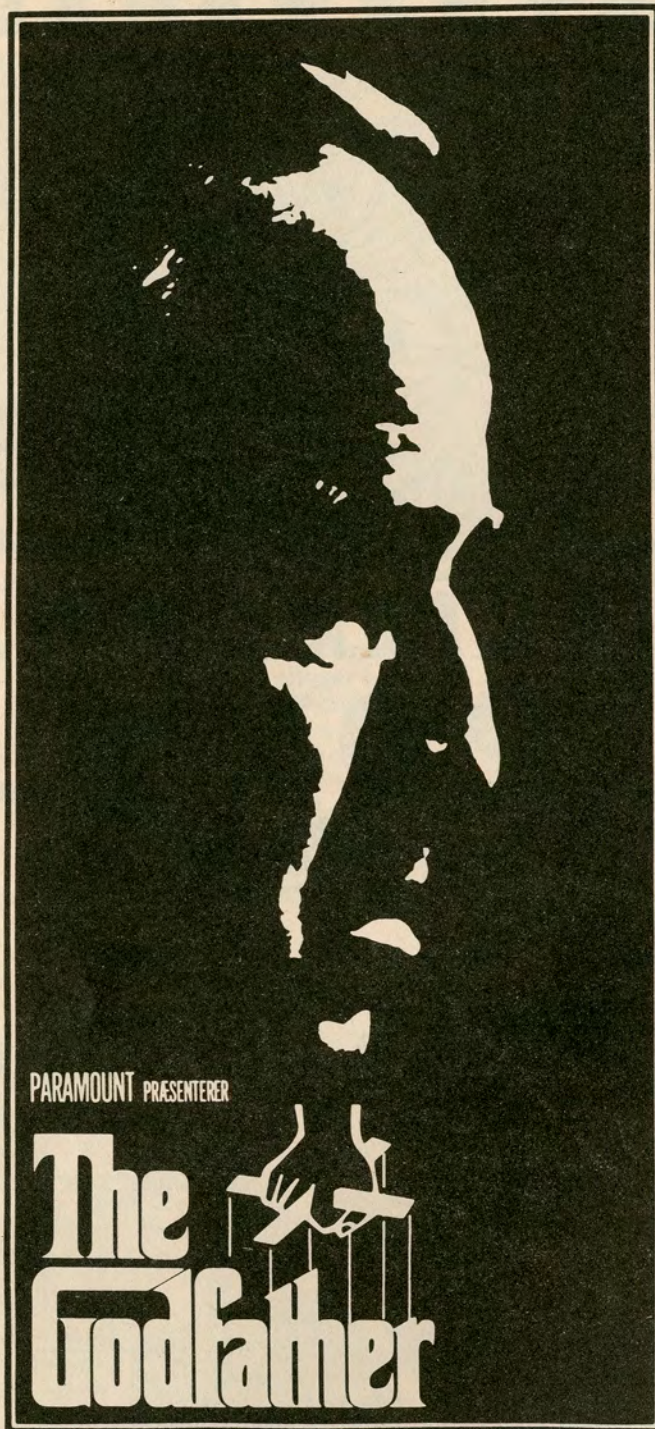
ROXY
Godthåbsvej 14

Carlton Teatret
Vesterbrogade 66

Hjertes Dame
Nørrebrogade 37
(Nørrebros Biograf)

PREMIERE 2. JULEDAG

KØBENHAVN: PALLADIUM+3 FALKE BIO
 ÅRHUS: KOSMORAMA AALBORG: SCALA BIO
 ODENSE: KINO TEATRET

 Cinema International Corporation als

KÆRLIGHEDENS VÆSEN

Lone Lindorff er i filmen den kompromiløst forelskede pige, der venter forgæves og som til slut træffer en tragisk beslutning.

Ilse M. Haugaard har stillet nogle spørgsmål, og Lone Lindorff har svaret:

— I filmen siger du: "Jeg er gået fra mand og børn for hans skyld..." om den mand, du bor sammen med i filmen. Kunne du gøre det i virkeligheden? Sætter du selv kærligheden så højt?

— Jeg tror, det er indre konflikter og problemer i ægteskabet, der får mennesker til at opløse det på den ene og den anden måde. Kærlighed er for mig loyalitet, venskab og ømhed. Og den kærlighed tror jeg har svært ved at manifestere sig indenfor rammerne af et traditionelt ægteskab. De fleste mennesker lever jo deres samliv efter en opskrift, de har med hjemmefra, og forsøger at overse problemerne i stedet for at prøve at løse dem. Forelskelse er leg — det skal der osse være tid til, men må bare ikke tage det for mere end det er.

Jeg tror vi er på vej ind i nye samlivsformer. Og hvis vi ikke havde den fuldstændig umoralske boligsituation, som vi har her i landet, hvor masser af mennesker ikke har et ordentlig sted at bo og unge tvinges til at bo ulovligt i usle huse dømt til nedrivning, så ville der ikke findes så mange dårlige ægteskaber. Masser af mennesker flytter sammen af nød.

— Dine tårer i scenen med pianisten Lasse siges at være ægte. Skyldes det, at du identificerer dig 100% med Elly's situation eller kan du bare græde på kommando?

Lone Lindorff: — Kærlighed er for mig loyalitet, venskab og ømhed.

Elly (Lone Lindorff) får lidt overfladisk trøst af "Strudsen"s ikke videre sympatiske vært, spillet af Gyrd Løfqvist.

— Det er jo mit job at gøre tingene så overbevisende som muligt; grædt har jeg gjort så mange gange i mit liv. Den dag, jeg blir bedt om at skyde med bue og pil, blir jeg nødt til at øve mig.

— Du er pludselig blevet meget berømt på grund af 2 biroller. Venter du nu på en hovedrolle?

— Jeg er blevet salgbar!! Tiden vil vise, om jeg blir berømt, som du sir. Det er jo ikke noget mål at stræbe efter i sig selv, men det kan måske føre noget godt arbejde med sig, og det ville jo være dejligt.

— Du arbejder mest på teater. Er det af lyst eller nød? Har tilbudene fra filmproducenterne været for få?

— Jeg har lavet en masse småting på film igennem årene. Men først nu er der tale om virkelige roller, først nu har jeg fået lov til at fortælle noget om de mennesker, jeg viser.

Jeg synes, det er synd, at så mange instruktører opererer med bi-personer i deres film. Personer, som tilsyneladende ingen eksistens har, men bare fylder på lærredet.

Mit teaterarbejde har i de senere år betydet enormt meget for mig. På Fiolteatret laver vi ting, som i meget høj grad kræver noget af mig som menneske og ikke kun som skuespiller. Det er dejligt at få udviklet og brugt så mange af sine evner som muligt.

— Alle personerne i filmen har dagdrømme. Går du selv rundt og bygger luftkasteller? Eller har du realiseret alle dine ønskedrømme?

— Drømme er i de fleste tilfælde en flugt fra nuet. Jeg er i den lykkelige situation, at jeg har et arbejde, jeg er glad for, venner, jeg holder af, og et sted at bo. Jeg drømmer ikke så meget mere.

— Hvad er dine planer fremover?

— Jeg er fastansat på Fiolen, udover det er mine planer at tage stilling til opgaverne som de (forhåbentlig) melder sig. Jeg prøver at leve så meget i overensstemmelse med mine ønsker og idealer som muligt, det gælder også mit arbejde som skuespiller, som er en vigtig del af mit liv — men ikke det hele.

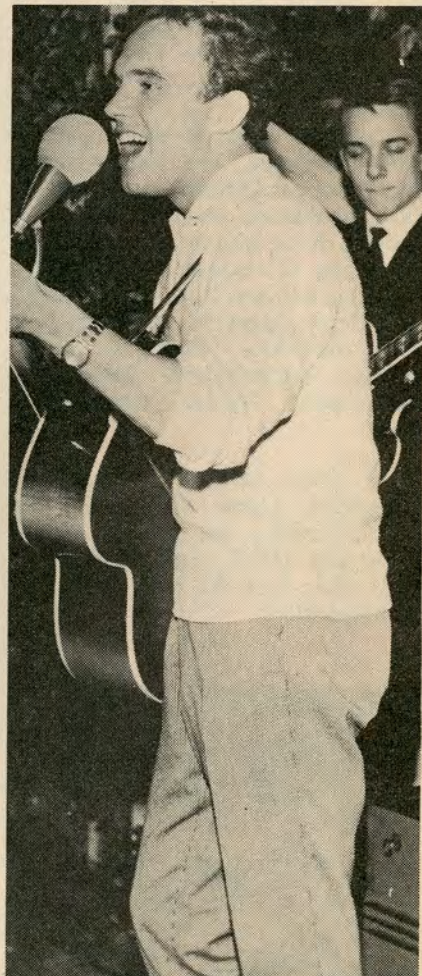
IDOLET DER BLEV SKUESPILLER

Otto Brandenburg "udstråler varm hjælpsomhed som den let fordrukne hyggepianist", blev der skrevet efter verdenspremierer i Berlin, men det mest afgørende er vel nok, at det tidligere pop-idol med de mange op- og nedture i "Man sku' være noget med musikken" efter manges mening får et overbevisende gennembrud som "seriøs skuespiller"; filmen sætter et skel mellem to opfattelser af Brandenburg.

Han spiller en del af sig selv, en del af Benny Andersen, en del af Henning Carlsens opfattelse og en del af noget helt fjerde — noget meget menneskeligt.

Otto Brandenburg fotograferet i sine yngre pop-dage sammen med Nat King Cole, der også medvirker i "Man sku' være noget ved musikken" med sin stemme og sangen "Fascination".

STRUDSEN ER EN ILLUSION

Mange vil spørge, hvor cafe "Strudsen" egentlig ligger. Sandheden er, at den slet ikke eksisterer (undtagen i stumper og dekorations-stykker på ASA), og den aldrig har eksisteret!

"Strudsen" er skabt til denne film som en kulisse, men så troværdig og ægte, at den — og sådan bør det selvfølgelig også være — forveksles med virkeligheden.

Og alligevel eksisterer "Strudsen" på en måde. Filmarkitekten Karl-Otto Hedal (debut med Lise

Karl-Otto Hedal tegnet af Balaresque

Roos' "Stine og drengene" og virksom for Erik Aaes, Helge Refn og P.A. Lundgren og fast filmarkitekt hos Ingmar Bergman) har overført detaljer fra virkelighedens små ydmyge steder (Werners cafe på Kapelvej, Ankerfeldts cafe, Loppestikket ved Tivoli og cafe Runddelen — filmholdet bringer sin hjerteligste tak) og gjort dem til en illusion af helhed i "Man sku' være noget ved musikken".

Men selvfølgelig er det alligevel beklageligt, at "Strudsen" ikke eksisterer. . .

Otto Brandenburgs morgenkøretur ved søerne sammen med Lene Vasegaard sker lige på det tidspunkt, Bundgård Poulsen skriver om i sit digt "Ved Søerne": "Lysreklamens hønse/er Gud bedre det begyndt/at lægge æg i skumringen", og det sker til "Fats" Wallers "Two sleepy people".

"Fats" Waller — han medvirker også

DET ER HAM, DER SPILLER

Otto Brandenburg kan også spille på klaver, men ikke helt så virtuost, som det blev forlangt til scenen på Dyrehavsbakken, og her måtte filmens musikarrangør Bent Fabricius Bjerre træde — eller ligge — til. Bjerre lå nemlig mellem benene på Otto Brandenburg og spillede, mens Otto på filmen får al æren af de professionelle rytmer.

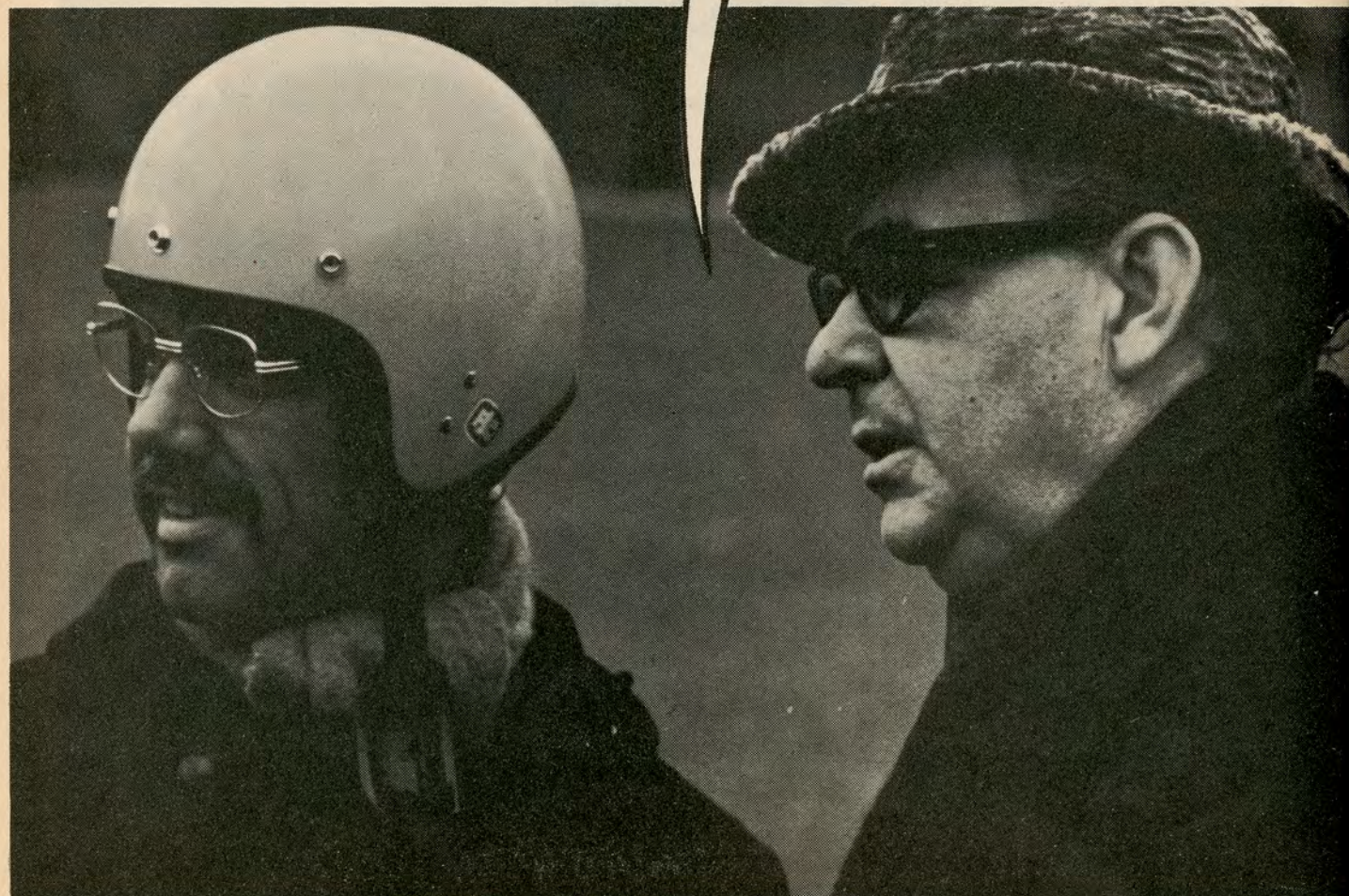
Desværre er situationen aldrig blevet forevigtet, men herover har vi Bjerre i en anden mystisk situation. Intet er ham fremmed!

DE HAR SPILLET SAMMEN FØR

MAN SKU' VÆRE NOGET VED MUSIKKEN - MAN SKU' BARE STYRTE LØS PÅ DET HELE...

-DET KA' DU ROLIGT GØRE, OTTO - BARE DU HUSKER AT BEHOLDE DIN SMARTE, GULE CENTURION-X STYRTHJELM PÅ!

Birgitte Price — filmens varme Carla — fik sin filmdebut som uartig pige i Johs. Allens "Farlig Ungdom" i 1953, og i samme film spillede hun sammen med Karl Stegger, der på det tidspunkt allerede havde spillet på film i tre år. Herover parret i 1953 og herunder Birgitte Price og Karl Stegger i "Man sku' være noget ved musikken".

Birgitte Price hed dengang Bruun og var en i alle henseender pæn landsretssagførerdatte. Efter debut'en blev hun af "Billed Bladet" ført rundt til forskel-

lige spåkoner og -mænd, og de kunne allerede den gang fastslå, at hun nok skulle blive noget ved musikken. Spådommen krævede dog ikke specielle clairvoyante evner. Man skulle være en tåbe, hvis man ikke ud af Birgitte Bruuns ansigt og væsen kunne aflæse aflæset fascinerendetalent.

Karl Stegger er, så vidt vides, aldrig offentligt blevet spået hverken i kort eller kaffegrums. Hvis det havde været tilfældet, ville en og anden måske have været i tvivl. Hvad skulle man bruge et så markant ansigt til?

Imidlertid har der været mere end god brug for det. Karl Stegger er vel nok en af de mest travle skuespillere i dag — lige så travlt optaget som Ib Schønberg var for en eller to generationer siden. Bag det runde gemyt lurer en stor menneskelighed og resignation (som i "Man sku' være noget ved musikken"), fiffighed (som i "Olsen-banden i Jylland") og farlighed (som i "Den forsvundne fuldmægtig"). Karl Stegger er en stor skuespiller, men det behøver man selvfølgelig ikke at fortælle ham eller andre.

ah...

Nu er der 9 Aalborg-snapse at vælge imellem...

Henning Carlsen i samtale med Jesper Langberg under optagelserne. I baggrunden Otto Brandenburg

1,93 CM. CHARME

"Og her er han så. Et stort brød af en bajads. Farligt talentfuld. 1,93 cm charme, og velovervejede troskyldighed eskorteret af en newfoundländer på størrelse med et mindre hus", skrev Ninka som indledning til et interview med Jesper Langberg — filmens pige, øl- og sangglade slagtersvend — i "Politiken".

— Har De aldrig tvivlet på, at De havde talent? spurgte Ninka bl.a.

— Det gør jeg dagligt. Mon ikke alle kender tanken: Det kan du ikke . . . det magter du ikke. Jeg møder aldrig i god tid, når jeg skal ha' forestilling. Tidligst halvotte, så jeg lige kan nå at blive sminket og klædt på og så afsted. Ellers sidder jeg der i garderoben og tænker: Gud, at du tør!

Senere i samtalen:

— Der er ingen af Deres film, De helst vil fralægge Dem ansvaret for?

— Jeg har da øjne i ho'det. Jeg kan jo selv læse, hvad jeg siger ja til.

Jesper Langberg, født 1941, har indspillet film siden 1965, og "Man sku' være noget ved musikken" må vel være en af de — den? — film, der har passet hans ustyrlige temperament bedst.

Livets vand, o, aqua vitæ, hed som ild, men sval om kinden, fik jeg to ting kun at vælge, tror jeg, det blev dig og kvinden.

Harald H. Lund

Luksus- Teatret.

Central 101447.

Byens eleganteste Teater.

Kl. 10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22

Storfilmen

Fjenden

En Valserus i 10 Akter.

Nutidens mest bedaaende Fortælling om 2 Menneskers Kamp for Lykken med Afsyngelsen af Schlagerne "Er du med paa No'en?" (Brandstrup), "Der boer en Enke i mit Hjerte" (Carlsen), "Lille Pige — dit Øje —" (Carlsen), "Store Pige — dit Øje —" (do.).

Christian Houmark synger:
„Grisen faldt og brak sit
Laar“.

A. Jensens 12 Mands Orchester.

En Noll-Film.

Obs! Se i egen Interesse denne Film fra Begyndelsen. Obs!

Udsolgt hver Aften! Kom om Morgenen!
„Sangen om en Moder“ og 1/2 Pd.
Konfekt uddeles gratis!

DEN SOMMER DRAK JEG 8 ØL

Maleren, grafikeren, forfatteren m.m. Herman Stilling, der er vokset op på Nørrebro, fortæller om sit første møde med restaurationslivet:

Jeg var seksten år og arbejdsdreng på en fabrik. Om aftenen gik jeg på kaffebar med et par kammerater, som var mælkedrenge, og spillede billard. Det var et lille sted, med brune skilte ud mod gaden, hvorpå der stod "Kaffebaren Akanden". Den lå i en gade tæt ved Ladegårdsåen på Nørrebro. Midt på gulvet stod billardet. Oven over hang en el-pære uden skærm, som nedsendte lige netop så meget lys, at man kunne skelne farverne på billardkuglerne fra hinanden. Langs væggene stod små, brune træborde og grønne stole. På væggene hang fotografier af danske sportshelte. Under fotografierne var der en lille omtale af hver enkelt. Under bokseren Vilh. Bech stod der, at han var født i Århus i 1910. Der stod også, at han i mange år har bokset i Århus Atletklub, blandt hvis bedste bokserer han er i øjeblikket. Han har været med i flere store kampe og har altid vist sig som en gentleman-bokser, som enhver modstander har været glad over at kæmpe med. Han har været udtaget til det danske landshold, men blev forhindret i sidste øjeblik.

Lyse pilsnere, kaffe med sandkage, mælk og sodavand og røde pølser var, hvad man kunne købe. I hele det år, jeg kom der, så jeg aldrig blandt de besøgte en kvinde; ikke en eneste gang.

Da mine forældre, efter at havde udspurgt mig utallige gange om, hvor jeg tilbragte mine aftener, tilsidst fandt ud af, at jeg kom i "Kaffebaren Akanden" forbød de kort og godt, at jeg kom der mere. Især min fars stærkt realistiske skildringer, selvoplevet som de var, af de fristelser, man kunne og ville komme ud for, skræmte mig. Efter kaffebaren ville værtshuset, med de stærke drikke og de løse kvinder og de penge, som skulle bruges til det, kun føre én vej, nemlig mod fængslet. Jeg holdt op med at gå på kaffebar og meldte mig til et kursus i tegning, hvor vi tegnede efter nøgne damer.

Da jeg var nitten år, var jeg så undselig og flov over mig selv, at jeg nærmest krøb langs husmurene, aldrig gik over åbne

Herman Stilling, da han gjorde sin angstfyldte debut i værtshuslivet.

pladser, og sjældent gik ud i daglys, men ventede på at det skulle blive mørkt for ikke at blive set. For at overvinde det, tog jeg mod til mig og gik hver søndag eftermiddag kl. 16 ind til et af byens største danse- og serveringslokaler.

Det var et sted, som hed National-Scala, et stort lokale med masser af unge mennesker, som sad stille ved bordene, men sprang op lige så snart musikken begyndte. Orkestret var ret stort og blev ledet af en mand, som stod op, og blæste på en trompet.

Første gang, jeg var der, var der en tjener, som fik anbragt mig under en trappe, hvorfra det eneste, jeg kunne se, var døren til mændenes wc, og der sad jeg så og indåndede luften, som bølgede ud af døren. Jeg bestilte en sodavand, men fik en rigtig øl. Jeg turde ikke klage over det, og

jeg var for bange af mig til at drikke øllen. Men til sidst fik jeg lært at gå igennem lokalet uden at tjenerne jagede med mig. Jeg blev mere og mere sikker, og den dag, jeg fik en tjener til at bytte om til den sodavand, jeg havde forlangt, følte jeg, at jeg var blevet et andet menneske.

Så kom der et tidsrum på seks år, hvor mine ben aldrig kom inden for på et værtshus. Jeg var blevet femogtyve år, og den sommer tog jeg arbejde på Nørre Hospital, og da jeg var den sidst ankomne portør, var det mig, som skulle køre lig ned i ligkælderen, og fra kælderen skulle jeg altid tidlig om morgenen køre dem over gaden til et hus, hvor de blev anbragt i frysebokse indtil begravelsen.

En aften, da jeg forlod hospitalet bleg og rystet, stod der i porten en sygeplejerske, som så frisk og sund ud, og ventede på

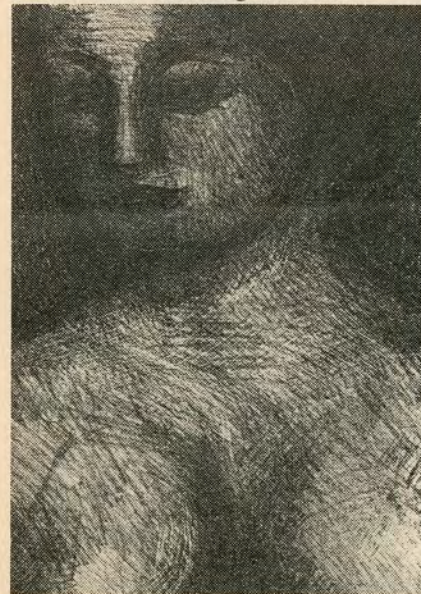
mig. Da vi kom forbi et værtshus, gik vi inden for, og jeg bestilte to øl, og inden der var gået to minutter, havde jeg drukket den første øl og røget den første cigaret i mit liv. Bagefter fik vi æggekage. Som portør havde jeg mistet lysten til at spise kød. Vi fik en øl til, og jeg begyndte at synge salmer. Om den aften husker jeg ellers ikke mere, kun husker jeg med glæde, at jeg lå ved siden af hende i hendes seng om morgenen.

Den sommer drak jeg otte øl, og da jeg efterhånden begyndte at føle mig som drunker, gik jeg igen over til de gule sodavand.

I de år, jeg havde værksted i Kompagnistræde, havde jeg meget glæde af værtshuse. Om aftenen, når klokken var ved at nærme sig de toogtyve og uroen meldte sig, gik jeg hen til Laurits Betjent, som også har navnet Royal.

Jeg gik inden for og stod lidt og snusede lugten til mig og så efter, om der var nogle piger. Hvis jeg kunne komme til at danse med dem, fortalte jeg dem, at de var alt for gode til at holde til på et værtshus og spurgte, om de ikke hellere ville med hjem til mig og få en kop kaffe og så blive tegnet af mig. Og den taktik lykkedes ikke så få gange.

For mange år siden, dengang vi var syv år, stod tre små drenge på Jagtvejen. Vi stod på den anden side af gaden og så over mod et værtshus. Vi så efter Alberts far, og vi så ham komme krybene op af kældertrappen, ond og fuld. Vi så på Albert og sagde til ham: "Der er din far! Han er skidefuld!" Drengen græd ikke, men han blev mindre og mindre.

Et udsnit af en af de piger, Herman Stilling tegnede.

FILMENS VETERAN

Hans W. Petersen, der i "Marr" fra 1934. sku' være noget ved musikken" spiller "hr. Hansen", er dansk films ældste aktive skuespiller. Han debuterede på film allerede omkring 1920. Herover er han sammen med Arthur Jensen i en scene fra "Ud i den kolde sne"

I Henning Carlsens film er han den hyggelige, ældre mand, der møder en hyggelig, ældre dame, spillet af Ebba Amfeldt (herunder). Ebba Amfeldt har medvirket i film siden 1946.

LØST OG FAST OM VÆRTSHUSLIVETS GLÆDER M.M.

Prof. Chr. Elling
i Snedkerkroen

Professor Christian Elling er herover tegnet af Hans Bendix til "Politiken" under et besøg på et af Københavns ydmyge værtshuse, "Snedkerkroen", i 1959.

Besøget fandt sted under en rundtur på københavnske kelderbeværtninger med Knud Poulsen, der i en artikel gengav professorens kærlighedserklæringer undervejs.

Her er en bid af samtalen:

— De søger foruden bordets glæder også en vis stemning eller atmosfære?

— Uha, ordene har mistet deres uskyld, de er næsten lige så bedøvede en trækkeske som hygge. Men vi kan sige, at de små beværtninger er som grønne områder, hvor sjælen kan græsse og gasse sig. Her er fred og venlighed, ingen anmasselse. Man kan veksle et par bemærkninger med en anden gæst uden at føle sig forpligtet til samvær. Man kan sidde for sig selv, cirkle i sin egen verden, og ingen trænger sig på. Jeg holder selv af at kigge i en avis, gøre et par notater eller bare sidde og se. Skulle endelig en dyb kæfert være gået til ankers med ludende hovede, ja, så betragtes den med respekt, hvis den da ellers holder sig roligt i sit Nirvana. Man opfører sig med andre ord ikke upassende.

Bo Bojesen

Herunder: tegning af Bo Bojesen i "Politiken" til artikel om svenskerne, der tiltrækkes af den gyselige umoral i Nyhavn.

HER I RESERVATET

Sorger og glæder ganges med flasker
man lægger arm og trøster med hinanden
hjerterne svulmer mens øjnene skrumper
barndomme dynkes
ungdomme begrædes
ægteskaber gennemblødes
står i tårer til op over sølvbrylluppet
sprut retter krøllede tanker ud
og vælter flere læs pimpsten fra hjertet
selv det mindste værtshus
kan rumme en kæmpebrandert
man gør flydende rede for
hvem der er gået tabt i en
alt det der var lige på nippet
hvis ikke og hvis bare
man skubber gammel skyld fra sig
man hælder frisk skyld på sig
resultatet bliver det samme:
ribbelse og dårlig ånde
de er åbenbart ude på at fjerne sig selv
før andre begynder at fjerne dem
her i reservatet

BENNY ANDERSEN

FORÅRSAFTEN

I blomstersøde aftner,
i måneblanke gader
går vi på restaurant.

Vi fløjter mens vi danser.

Vi går hjem
i sølvblank bimmelim.

Du knapper kjolen op,
du kender vore vaner.

Så smiler vi i sengen
med gådefulde smil.

JENS AUGUST SCHADE

Herover: Gammel skilt fra Nordisk Films rekvisit-lager. Herunder: Værtshusmiljø i den danske stumfilm "Hvem er hun?" (Bartendersken er Oda Nielsen).

– læg mærke til

Dagmar

viser i sæsonen bl.a.

Truffaut's
EN DEJLIG PIGE SOM MIG

Stangerup's
FARLIGE KYS

Losey's
MORDET PÅ TROTSKY

Buñuel's
LE CHARME DISCRET
DE LA BOURGEOISIE

Fellini's
ROMA

Desuden planlægger vi
en Fellini-festival
og en Bergman-festival

HAN HAR GÅET
PÅ DANSEKOLE

Den flotte unge dansende fyr herover er såmænd Ingolf David i "Dans under stjernerne" fra 1951-52 og herunder 20 år senere i en mindre pompøs danse-udgave sammen med Birgitte Price, filmens servitrice Caja.

Det er netop i denne scene, at filmens slutreplikker afleveres:

CAJA: — Jeg vidste ikke, at du dansede så godt. . .

IB: — Jeg har gået på danseskole!

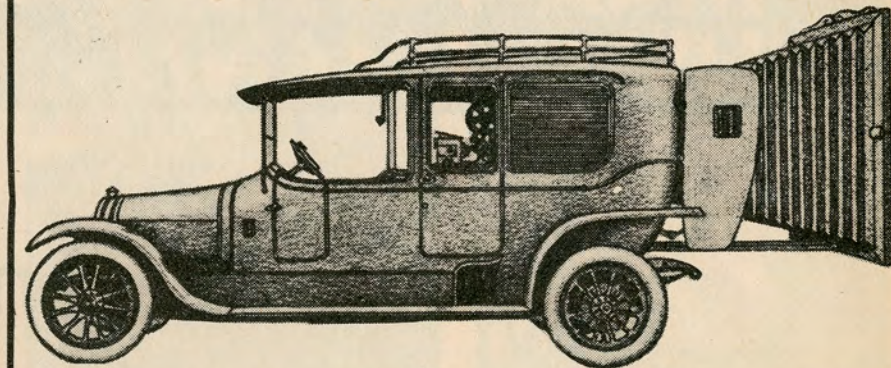
REVOLUTIONSDRAMA

Der er mere ramersjang i Henning Carlsens næste film: "Dagmar og de revolutionære". Vi bringer her en situation fra filmen. Niels Munk Plum (i vinduet) spiller cementkongen, der omvendes til socialismen, og

Bente Hansen (hængende) er heltinden, der ønsker at lære det arbejdende folks vilkår på sin egen, smukke krop ved at tage arbejde på cementfabrikken under dæknavnet Dagmar.

NY FILMBIL I BRUG

Filmteknikken gør stadig fremskridt. Der er nu konstrueret en avanceret filmbil, som vil blive tilbudt filmbranchen som alternativ til de eksisterende atelierer. Den tilhører nu Location Film Service A/S, tlf. 01-313201, der ledes af Henning Kristiansen.

den nye succes

JAN TROELL's farvefilm
NYBYGGERNE

fortsættelsen af "UDVANDRERNE"
efter VILHELM MOBERG's roman

MAX VON SYDOW
LIV ULLMANN

PALL

fortsættelsen af
"UDVANDRERNE"

»I ØVRIGT
MEDVIRKER«..

Det vrirler med betydningsfulde bi-personer i "Man sku' være noget ved musikken" — både skuespillere og amatører og en blanding af begge dele. Nogle ses kun i glimt (ned til én meter på filmstrimlen), mens andre fører sig frem i adskillige scener, og det er iøvrigt vanskeligt — og uvæsentligt — at trække nogen grænse mellem "bipersoner" og "hovedpersoner". Alle spiller en hovedrolle i forhold til helheden.

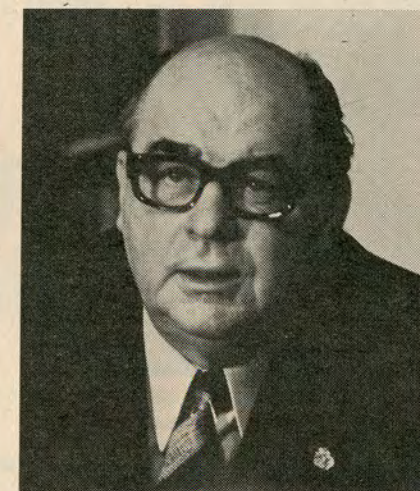
På denne side bringes et noget tilfældigt udpluk af enkelte af "bipersonerne" fra den "faste" fotograf Roald Pays optagelser under filmatiseringen. (Undskyld til ikke-store-rollehavende, der ved tilfældighedernes og fotografens lunefulde spil ikke er kommet med her).

Gotha Andersen (i boxen) og Gert Fredholm (filmens indspilningsleder).

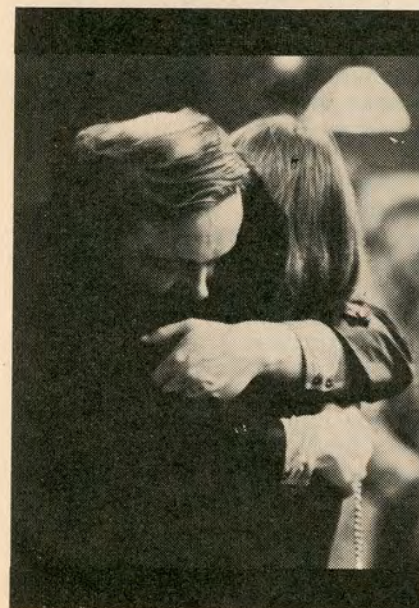
Lene Vasegård

Sejr Volmer Sørensen

Lene Maimu

Henrik Stangerup og Pernille Kløvedal

Martin Lichtenberg

Elin Reimer

HYGGEPIANISTENS NEDERLAG

Jeg er opvokset i et hjem med klaver.

Hvad værre var — der blev spillet på det. Når der ikke blev spillet på det, sang min mor. Opera. Ind i mellem spillede min far på violin. Min familie var kunstnere. Min barndom et inferno af musik.

Det kan derfor ikke undre nogen, at jeg, da jeg seksten år gammel forlod mit barndoms-hjem for stedse, fandt det naturligt at søge livets mening inden for mere praktisk betonedede erhverv.

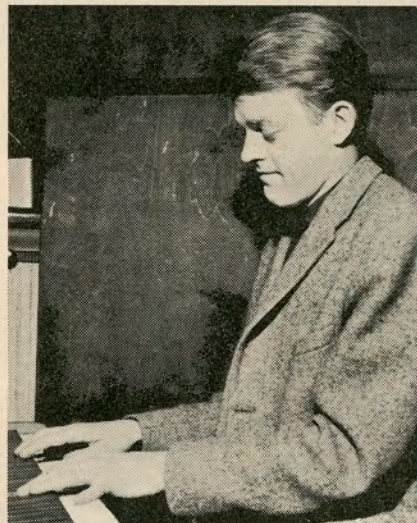
Da jeg imidlertid to år senere kunne se tilbage på en lang række fiaskoer inden for så forskellige fag som bademester, tresproget korrespondent, skovarbejder i Sverige, repræsentant for smørrebrød samt bogholderimedhjælper i en engros virksomhed for kolonialvarer, besluttede jeg at bukke under for min svære miljøskade og blive pianist.

Som inden for andre områder af boksning, er det vigtigste for karrieren en god impresario, og et tilfældigt valg under — I — i telefonbogen førte mig til en lille lejlighed på Amager, hvor jeg for første gang mødte den mand som skulle bygge mig op til et verdensnavn. Forretningerne var overstået på få minutter. Uden at lette sig fra sofaen eller afbryde den venstre hånds konstante vandring mellem en stor æske fyldt chokolade og den ivrigt snakken-de mund gennemførte han de nødvendige forhandlinger. Jeg var en anelse forundret over, at han ikke ønskede en prøve på mine færdigheder, men slog mig til tåls med, at familienavnet her kom mig til gode. Kontrakten blev underskrevet og mod tredive kroner om dagen, samt kost og logi havde jeg nu forpligtet mig til at fornøje gæsterne i baren på Hotel Vinhuset i Næstved i den kommende december måned.

Selv om jeg var stærkt smigret af min impressarios ubetingede tillid til mine kvalifikationer, fandt jeg det fornuftigt at supplerer mit repertoire i en folkelig retning. Jeg følte mig ikke helt sikker på, at det i øvrigt nydelige udvalg af lettere klassikere jeg havde indstuderet gennem en år-række hos frk. Caspersen på Østerbro, eller mine fremragende fortolkninger af Fats Waller og Erroll Garner, helt dækkede for-

ventningerne i Næstved og omegn. Bl.a. udformede jeg med henblik på den kommende højtide et ret enestående arrangement af "Nissernes vagtparade".

En fredag aften klokken halvni slog jeg de første toner an på flyglet i Hotel Vinhusets bar. Jeg var en anelse nervøs, men lykkelig. Jeg havde fundet mig selv. Jeg var blevet kunstner. Egentlig var det kun inspirerende, at der ved min debut kun var ialt tre tilhørere. Det gav en personlig kontakt. Efter de første par numre blev jeg budt på en genstand. Jeg havde kontakt med mit publikum. De nikkede venligt smilen-

Arne Forchhammer omkring det tidspunkt, da han trods ihærdige anstrengelser havde svært ved at blive noget ved hyggemusikken. I dag er han en af Danmarks bedste jazz-pianister.

de til mig hen over de tomme borde. Flere gæster kom til — stemningen bredte sig i lokalet — jeg følte mig sikker — slap noderne og gav med dristige harmonier og inspirerende improvisationer de gamle travere nyt liv — jeg bøjede mig over tangenterne — blev eet med instrumentet, svævede gennem uendeligheden på strømme af himmelske klange, styrtede mig sanseløst ud i kaskader af løb i hele klavirturets længde — suverænt fortolkede jeg hele mit repertoire. Til sidst kulminationen — en syntese af Tango Jalousi og Rachmaninovs klaverkoncert og endelig en følsom overgang til en enkelt og gribende fortolkning af Godnatvals.

Langsomt vendte jeg tilbage til Næstved. Mine omgivelser gik i focus. Lokalet var tomt. Kun bartenderen stod ved disken og

stirrede på mig med et besynderligt blik. "Nå — så er det vel sengetid", forsøgte jeg jovialt. Jeg kastede et blik på mit ur. Klokken var lidt over halv ti! Jeg blev klar over, at der måtte være en fejl et eller andet sted i mine kalkulationer. "Hvor har du egentlig lært at spille", svarede han endelig, men med et tonefald, der gjorde det umuligt for mig at finde et svar på stående fod. Under de tre gange, jeg den aften yderligere gennemspillede mit repertoire, var min bevidsthed fastnaglet til de tomme borde og bartenderens trætte blik.

Mit møde med den efterfølgende lørdag aftens feststemte publikum blev pinefuldt men kort. Omkring klokken ti vedtog man enstemmigt et forslag fra en af byens førende borgere om at fremskaffe en radio og derpå sende mig i seng.

Det var med en vis nervøsitet, jeg næste formiddag indfandt mig hos hotellets direktør, men han viste sig at være en yderst elskværdig mand, der på alle måder garanterede mig, at de juridiske konsekvenser, min optræden i Næstved ville få for min impresario, ikke på nogen måde ville komme til at berøre mig personligt. Hans venlige og beroligende væsen fik mig langsomt til at opgive mine planer om et tragisk endeligt i Susåen og da han til sidst foreslog en omgående op-hævelse af vores gensidige kontraktlige forpligtelser, fyldtes jeg af en varm hengivenhed.

Min ankomst til Hovedbanegården vakte ingen opmærksomhed. For min familie og mine venner var alt stort set forløbet som forventet.

Efter en dybtgående krise erkendte jeg, at verden for altid havde fældet sin dom over min drøm om at blive kunstner, og jeg besluttede fremover kun at dyrke musikken under strengt private former.

Først mange år senere gik det op for mig, at jeg havde begået den fatale fejl at lade andre afgøre, om jeg er genial. Det kan de selvfølgelig ikke. Det er der kun een der kan — mig. Og jeg har aldrig været i tvivl. Så nu spiller jeg igen med første fornøjelse.

ARNE FORCHHAMMER

SKILTE+REKLAME

SAGA

BIO-FACADER
LÆRRED-PLAKATER
DEKORATIONER
UDSTILLINGER
SILKETRYK

VI HAR ANSVAR FOR MANGE TING
OGSÅ FOR DENNE TRYKSAG!

OFFSET+BOGTRYK

PROGRAMMER
PLAKATER
BROCHURER
TRYKSAGER

RAVNSBORGGADE 19 . 2200 N . TELF. 35 12 12

Richard Burton
Alain Delon
Romy Schneider

i mesterinstruktøren
Joseph Losey's

MORDET PÅ TROTSKY

Premiere
DAGMAR
— en Constantin film

VAMPYR-HENRIK

AK, JA, DE SKUESPILLERE

Forfatteren og instruktørkollegaen Henrik Stangerup ("Giv Gud en chance om søndagen" og "Farlige kys", som er på vej mod premiere i Dagmar) er den sammenbidte herre, der danser i "Strudsen" og får et møjfeld af sin partnerske, Pernille Kløvedal.

Han mødte op til optagelserne med vampyr-udstyr — herover — for med ekstra effekt at kunne sætte tænderne i nakken på den sagesløse Pernille.

Til Pips!

Jeg burde ikke hjælpe dig, og naar jeg alligevel gør det, saa er det kun, fordi jeg er overbevist om, at du der igen vil blive en nødvendig Erfaring rigere, nemlig den, at et saadant Eventyr oplever han i hver eneste By, han kommer til. Du er en lille, naiv Sjæl, der en Aften træffer en Mand, der selvfølgelig endnu, inden han har talt med dig, »elsker dig« o. s. v., og du selvfølgelig ham. Du vil jo nemlig saa inderlig gerne være elsket. Det er tilstrækkelig, at et Menneske siger det til dig, straks staar alt i Flammer. Saa skilles I. Han kan ikke huske din Adresse (mener du), og du aner ikke, hvad han hedder; men ikke desto mindre gaar du nu rundt og føler dig dybt forlovet. Jeg skal love dig, at du aldrig mere hører noget fra den Kant; medmindre det vilde mere ham endnu en Gang at opleve, hvor taabelig saadan en lille Pige kan være. Nu skal du faa Adressen. Du skriver blot udenpaa akkurat, som du selv foreslaar, og dernæst sender du Brevet til »Dansk Skuespillerforbund«s Kontor, København, og nederst paa Kuverten tilføjer du: Brevet bedes venligst omdresseret. — To Dage efter har han det, og saa kan du jo se, hvad der sker. Spørg ham f. Eks., om han erindrer, hvorvidt du er lys eller mørk, stor eller lille. Du skal se, han tager fejl. 30 Gange om Maanedens den samme Historie er jo ikke let at holde ude fra hinanden. Men var det nødvendigt for dig at være saa godtroende og saa naiv? Hav dog en lille Smule Selvgættelse, Barn. Tænk paa, hvilken frygtelig Risiko du løber, og gør saa aldrig mere saadan noget.

Et jordskælv af latter!

BARBRA
STREISAND
RYAN
O'NEAL
fra "Love Story"

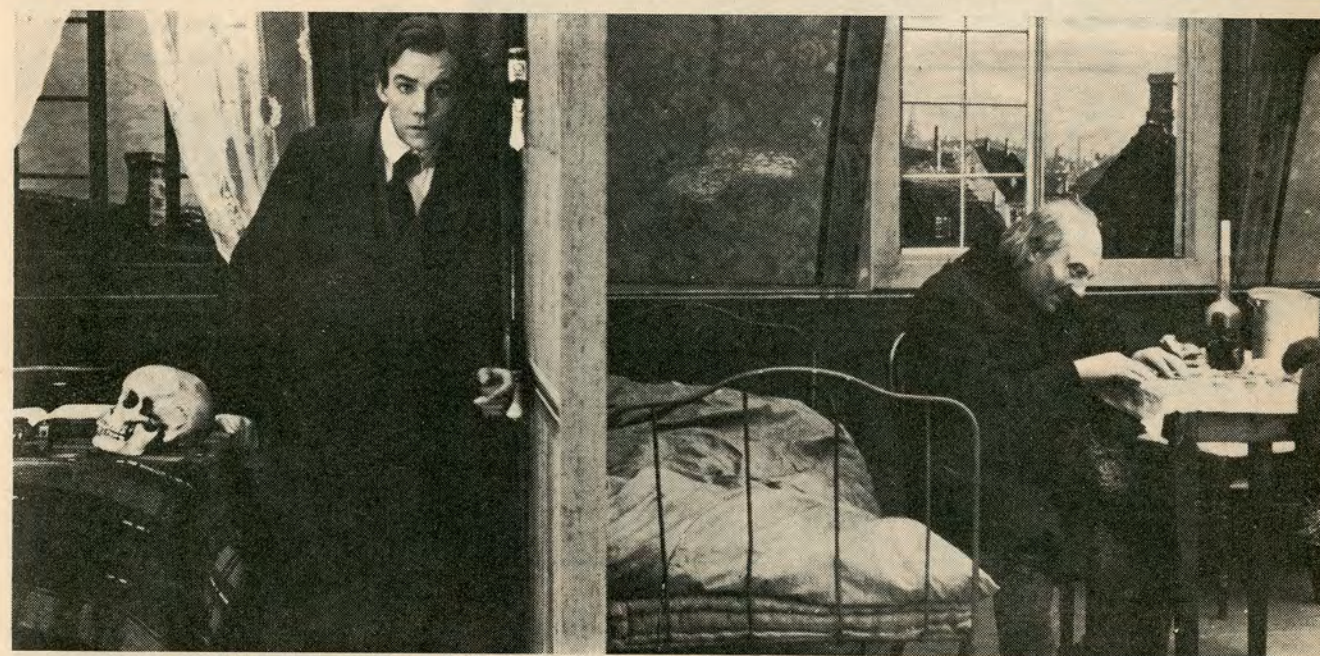
Skør pige jager
med ALLE midler
sky, forlovet
musikprofessor
og sætter
brand i alt
og alle!
en
PETER BOGDANOVICH
PRODUKTION

DU ER TOPPEN, PROFESSOR!

(What's Up, Doc?)

BARBRA STREISAND • RYAN O'NEAL in "WHAT'S UP, DOC?" A Peter Bogdanovich Production
Co-Starring KENNETH MARS • AUSTIN PENDLETON • SORRELL BOOKE •
MICHAEL MURPHY • And Introducing MADELINE KAHN
Screenplay by Buck Henry and David Newman & Robert Benton
Story by Peter Bogdanovich • Directed and Produced by Peter Bogdanovich
TECHNICOLOR® From Warner Bros. A Warner Communications Company

Premiere i oktober på
KINOPALÆET
— efter endt ombygning og modernisering.

Dette hæfte skal ikke bare være tilbageskuende. Nostalgi — drømmen om fortiden — kan have sin charme. Men vi må også være realistiske og ikke vige tilbage for fremtidens barske realiteter. Og i den forbindelse har vi modtaget ovenstående fremtidsvision om Henning Carlsens

skæbne på sine ældre dage: filmproducenten m.m. har trukket sig tilbage under mere beskedne forhold og får nu tiden til at gå med at tælle sin del af kagen fra salget af ældre danske spillefilm til fjernsynet. Her opgør han i det herrens år 1996 det indkomne beløb fra "Man sku' være

noget ved musikken". En repræsentant for det samlede personale ved filmen (han spillede den ene af Otto Brandenburgs tvillinger) lurer ved døren. Han håber — i henhold til højesteretsdommen i 1973 — at vride en ekstraskilling fra den gamle gnier.

KAN DE KENDE HAM IGEN?

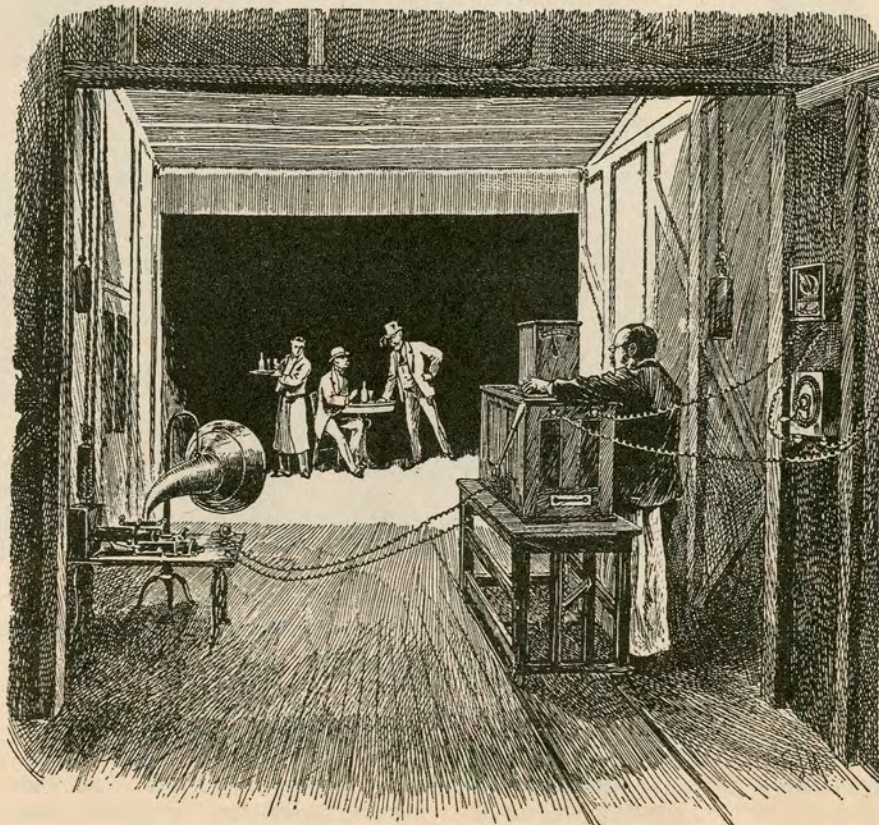

Den lille frækkert til venstre ved siden af den søde pige med fletningerne er såmænd Karl Stegger sammen med bl.a. ældre familiedømlemmer, og herover har vi igen Stegger iført konfirmationsdress, hos fotografen i Århus 1927.

EDISON VAR DEN FØRSTE

De to franske brødre Lumières film "Arbejdersker forlader Lumière-fabrikken i Lyon", der blev vist for en sluttet kreds i Paris den 22. marts 1895, anses almindeligvis for at være den første offentligt tilgængelige "biografilm", men allerede tidligere havde Edison fremstillet små film, der blev vist i automater, og en af filmhistoriens første film var faktisk et lille forløb på et værtshus. Edison var dog ikke primært interesseret i filmen. Han betragtede den — efter hvad der hævdes — kun som et supplement til hans "talemaskiner".

Herover demonstreres Edisons "talende film" med værtshusscenen i atelieret "Sorte Marie" 1893 eller 1894.

HVAD ER DET FOR EN, DER DREJER HVER SIN VEJ

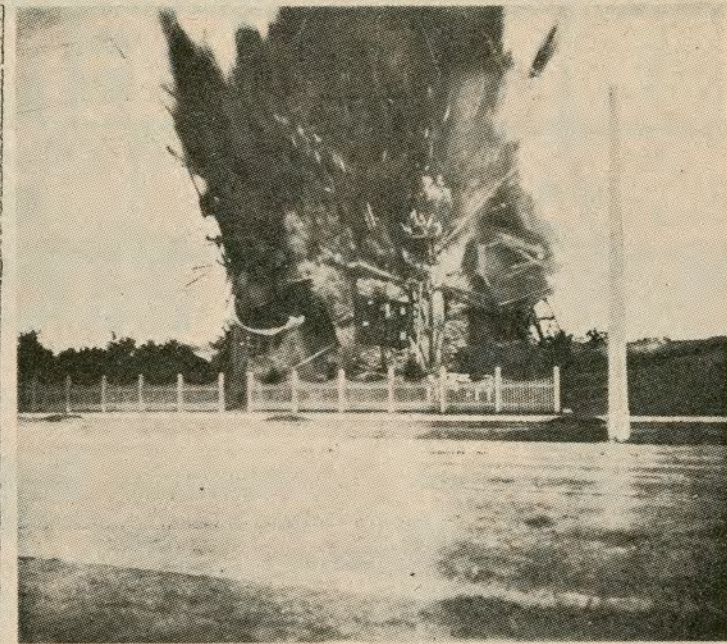

Mange har nok undret sig over, hvad det er for et mystisk apparat, som Ellen Margrete Stein her sidder med i hånden og som jo spiller en vis rolle i filmen. I "apparatet" drejer to propeller hver sin vej.

Forklaring: Det er et såkaldt radiometer, hvor to malteserkors på grund af luftfortyndning og varmepåvirkning påvirkes til modsat rotation. . . hvis nogen så bliver klogere af det.

Radiometret benyttes i skolerne fysikundervisning og forhandles også som en kurios nips-genstand.

AF TIDENS BLADE

Nordisk Films Co. har i disse Dage optaget et Bolschevik-Drama

Som et Led i Filmen blev en Villa, der var bygget i samme Øjemed og hvis Opførelse havde kostet 30000 Kr. sprængt i Luften.

Paa denne Maade foreviges Verdenshistoriens Begivenheder paa hjemlig Grund.

Ure og Talemaskiner paa Afbetaling.

Stort Udvalg af Gramophonplader.

A. NORDHOLM

Absalonsg. 22. Nørrebrog. 55.
Østerbrog. 126. Gl. Kongev. 163.

Storm P. i "Klods Hans", 1925: — At noen kae nænne og sælle speritus!

OLSEN BANDENS STORE KUP

Ove Sprogøe - Morten Grunwald - Poul Bundgaard

Kirsten Walther - Jes Holtso - Jesper Langberg - Bjørn Watt Boolsen

og som Kongen og Knægten:

Arthur Jensen - Poul Reichhardt

Instruktion: Erik Balling

Prod. og udl.: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

28/3

1' Akt.

1.

1.

Interiør Café "Strudsen" - Nørrebro. Sen nat.

Det er kort før lukketid mandag morgen. Der hersker en stemning af, at "så er den week-end gået". På grund af musik og snak er det i begyndelsen vanskeligt at udskille enkelte replikker, men efterhånden fanger vi dog løsrevne bemærkninger og korte forløb af dialoger.

Foruden de personer, som direkte griber ind i handlingen, er der i dette og kommende afsnit i café "Strudsen" hele tiden folk i baggrunden, som kommer eller går eller som bare er der. Café "Strudsen" er et meget populært sted, uden at nogen egentlig kan forklare hvorfor. Lokalet er alt andet end smukt, endsige hyggeligt. Måske er det pianisten Lasse, der trækker. Måske er det den stemning, som tjeneren Søren skaber ved sin ligefremme måde at behandle kunderne på. Eller det er bartendersken Caja, som har en udstråling, der er en blanding af moderlighed og sex. Eller det er en kombination af alle disse dele og caféens beliggenhed i et miljø, hvor der bor mange mennesker, som har et behov for et eller flere af disse tilbud.

1

Første side af drejebogen til filmen med en beskrivelse af cafe "Strudsen"

Fem af filmens hovedpersoner (på Dyrehavsbakken for at se på et ledigt værtshus): Jesper Langberg, Ingolf David, Birgitte Price, Karl Stegger og Otto Brandenburg.

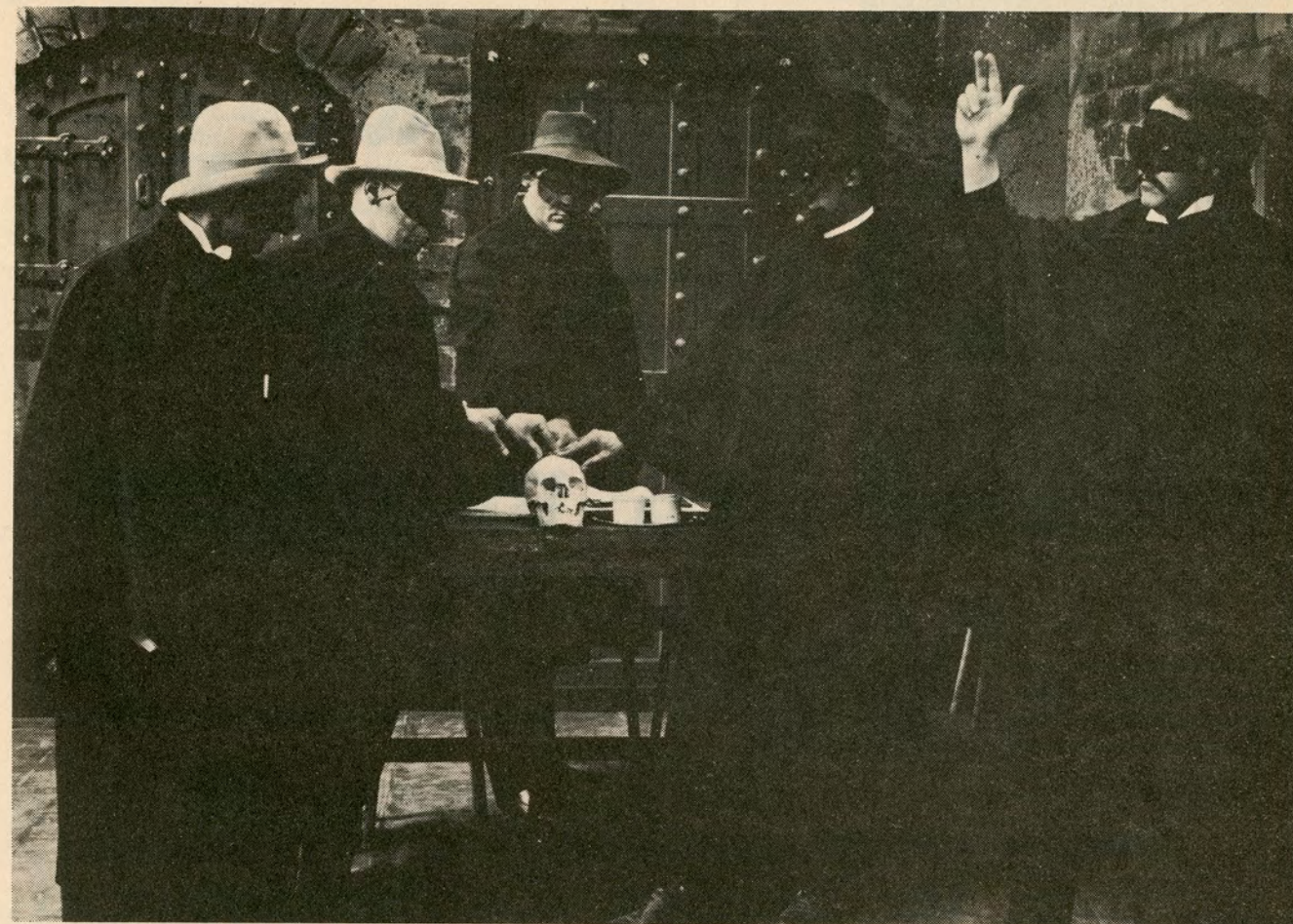
Julepremierer i DAGMAR:

trestjernet filmkunst

United Artists

DET NYE FILMINSTITUT

Efter 1. oktober 1972 er den nye, velsignelsesrige filmordning trådt i kraft. Vi er i stand til at bringe et billede fra det nye filminstituts bestyrelse og røbe

den fremtidige afstemningsprocedur. Herren yderst til venstre er Erik Hauerslev, og gentlemanden med den løftede hånd er Ole Sevel. De tre håndspålæg-

gende herrer ønsker, forståeligt nok, at være anonyme. Det er et manuskript fra Valby, der er under afstemning, og resultatet blev en for, tre imod og én "stemmer ikke".

MENNESKEVENLIG PRÆST

Overpolitibetjent Børge O. Jensen har i "Politibladet" (oktober 1961) fortalt om snapsens bevægede historie på dansk jord. Fra 1923 blev al spritfremstilling i Danmark overtaget af De danske spritfabrikker. Både kvaliteten og prisen blev nu ensartet. Overbetjenten skriver:

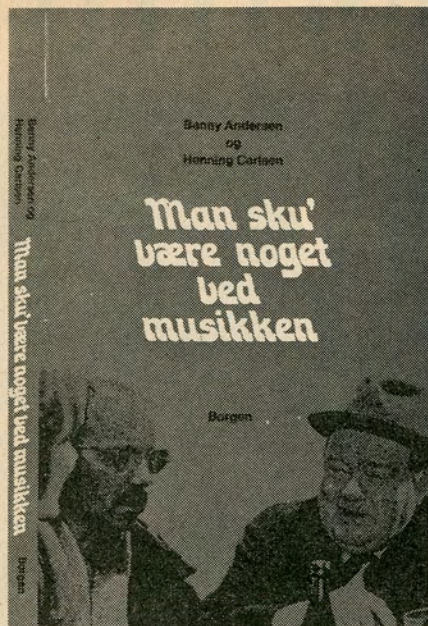
"Smugbrænderi blev en sjældenhed, men endnu i 1932 blev en pastor emeritus på Læsø tiltalt for hjemmebrænderi. Pastoren hyldede endnu de gamle teorier om brændevinens sundhedsbefordrende egenskaber og han fremstillede selv sprit udelukkende for at helbrede sine medmennesker, hævdede han. Da han blev tiltalt, inviterede han myndighederne over på Læsø for at

de ved selvsyn kunne overbevise sig om, hvilken vidunderlig virkning, hans "medicin" havde på øens befolkning. Pastoren var endvidere af den opfattelse, at brændevin satte arbejdstempoet op og efter hans mening var et par snapse langt at foretrække for det sædvanlige kaffeslaberås — og hvad dermed fulgte! Endelig påberåbte pastoren sig Paulus, som havde gjort sig skyldig i samme forseelse som han, idet han i et brev til Thimoteus, 5. kap. 23. vers havde skrevet: "Drik ikke mere vand, men vin for din mave og dine jævnlige svagheder . . ."

Efter at have holdt denne bemærkelsesværdige forsvarstale for snapsen, blev Læsø-præsten indlagt til mentalundersøgelse . . ."

Benny Andersen og Henning Carlsen

Man sku' være noget ved musikken

”Dregebogen er et rent lille digterværk. Man har ikke hørt magen til en så rytmisk levende og rammende dialog siden Knud Sønderbys mesterstykke Krista. Intet under at Benny Andersens forlægger Jarl Borgen har besluttet at udsende den samtidig med filmens danske premiere til september.”

Herbert Steinthal i Politiken
ved Berlinalens forevisning.

Ny form for drejebog med beskrivelse af
personernes livsløb efter at filmen er slut.

Illustreret med fotos.
Kr. 38,00

Boghandleren har den.
Borgens forlag

Borgens Forlag
som barn

DEN KÆRE SNAPS

Vil I ta denne snaps til ægte?
— Ja, vi vil! Ja, vi vil!
Og inhalere den direkte?
— Ja, vi vil! Ja, vi vil!
Kom her — kom der — kom falderallala.
Hvor blev den kære snaps dog a”?

Skal vi ha flaskeborn tilsammen?
— Ja, vi skal! Ja, vi skal!
Og døbe ungerne i drammen?
— Ja, vi skal! Ja, vi skal!
Kom her — kom der — kom falderallala.
Hvor blev den kære snaps dog a”?

Er der endnu en snaps på dunken?
— Vent, og se! Vent, og se!
Forløs den inden den blir lunken.
— Lad os det! Lad os det!
Kom her — kom der — kom falderallala.
Hvor blev de kære snapse a”?

HALFDAN RASMUSSEN

*Mange gamle klukflasker bærer
denne indskrift:*

Ren som en jomfru og stærk som en
bejler,
hed som det hjerte, der hamrer
mod dit,
kølig som kilden, der vårhimlen
spejler,
sådan, min ven, er en dansk
akvavit.

FILMAKTIEBOLAGET PARAMOUNT

POLA NEGRI

Det hvide Lærreds mest dramatiske Skuespillerinde

kommer i

3 Syndere

Gribende Kærlighedshistorie fra Berlin og Paris.
En interessant Kvindes mærkelige Livsskæbne.

En Skuespillerindes Kærlighed

Maaske den bedste Pola Negri Film. Iscenesat af „Pigtraad“s Instruktør, Rowland V. Lee.
Glæd Dem til den Film!

Kvinden fra Moskva

En ny Instruktør, Ludwig Berger, har her arbejdet sammen med Pola Negri
om at skabe den 3. Storfilm med hende. Og det er lykkedes!!

§ 7.

Personalet er pligtig, uden Godtgørelse, at forsyne sig med alle fornødne civile, moderne Klædningsstykker og andre Paaklædningen hørende moderne Genstande af almindelig Art, samt Handsker, Linned, Parykker, Skæg, Sminkeapparater og andre til Maskering og Paaklædning fornødne Hjælpemidler. Valget af de Beklædningsgenstande, Personalet selv skal forsyne sig med, samt Maskeringen er underkastet Instruktørens Approbation.

§ 9.

De Optrædende er pligtige i enhver Henseende at rette sig efter Instruktørens Ordre vedrørende de Roller, de maatte udføre.

§ 12.

Ingen af Personalet maa meddele eller udbrede Oplysninger eller Rygter om Selskabets indre Forhold eller om de Præstationer, der forberedes ved Teatret.

Uddrag af skuespillernes standardkontrakt fra dansk films storhedstid. Da man slækkede på den jernhårde disciplin — ikke ret meget —, gik det ned ad bakke.

**Moderne tiders
allerbedste underholdning!**

Velkommen i BIOGRAFEN
Århus-Hallen

Glæd Dem til:

Benny Andersen's
og Henning Carlsen's
festlige folkeforøjelse
**Man sku'
være noget
ved musikken**
Karl Stegger - Ingolf David
Birgitte Price - Jesper Langberg
Otto Brandenburg - Lone Lindorff

ELIZABETH
TAYLOR
MICHAEL
CAINE
SUSANNAH
YORK
XY & Zee

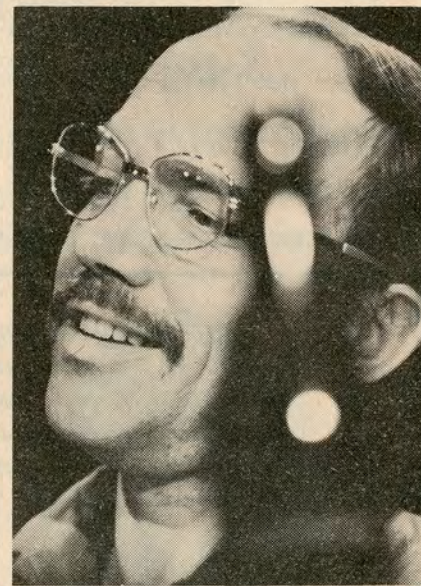
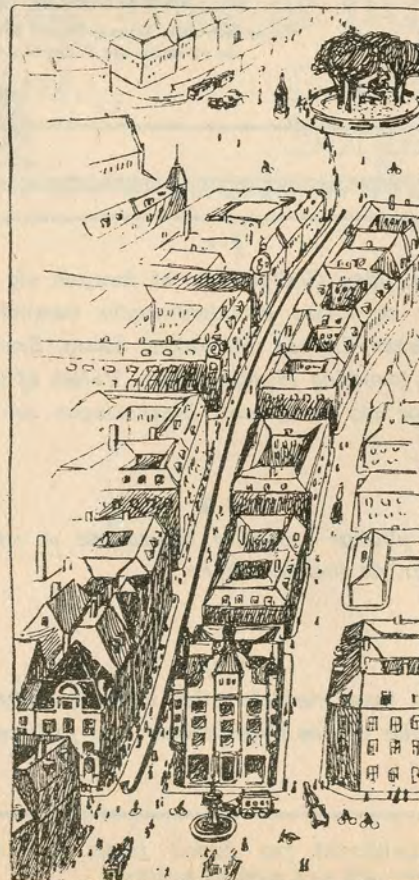
Peter
Bogdanovich'
fantastiske
**SIDSTE
FORESTILLING**
Last
Picture Show

»Bullit«
instruktøren
Pete Yates
**HOT
ROCK**

Fellini's
nye
**MAMA
ROMA**

**SÅ LANG
VAR DEN
DENGANG**

I 1909 havde den franske film "Hertugen af Guises mord" premiere i København og vakte stor opmærksomhed — også ved sin længde. Den var på 340 meter og kunne — som vist af "Måneds-Magasinet", 1909 (herover) — nå fra Kongens Nytorv til Storke-springvandet. Året efter kom "Den hvide slavehandel" fra Fororama og en film med præcis samme indhold fra Ole Olsen (man tog ikke så tungt på "kunstnerrettighederne" den gang; heller ikke den gang!), og de danske slavehandel-film var dobbelt så lange og vakte dobbelt så stor opmærksomhed. "Man sku' være noget ved musikken" er 26,50 m. lang og kan altså mangle lidt på den igen!

Otto Brandenburg i rollen som pianist.

Jeg holder kun af gammel vin og mest af unge piger. Ej vil jeg dadle herrens værk, men alle mine dage jeg ønsker helst, al vin var stærk og alle piger svage.

N. T. Bruun (1778—1823)

FREDE SKAARUP FILM UDSENDER NU:

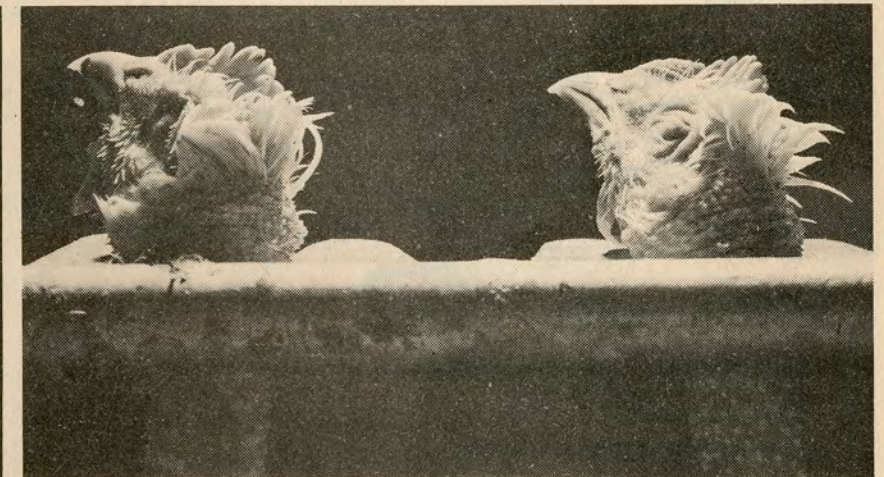
EN OPERETTE-FILM EFTER FRANZ LEHARS OPERETTE

Af vore kommende Udsendelser nævner vi desuden:
„Flammen i Østen“ — „Tyven“ — „Højspænding“

**HAN DREJEDE
FILMEN**

Henning Kristiansen har store forbilleder — f.eks. fotograf M.A. Madsen, der — i bogstaveligste forstand — skal i gang med at dreje Psilanders første film.

Den eneste ægte
Brama
Livs-Elixir
faas i Vejle
kun hos
S. ALLERUP

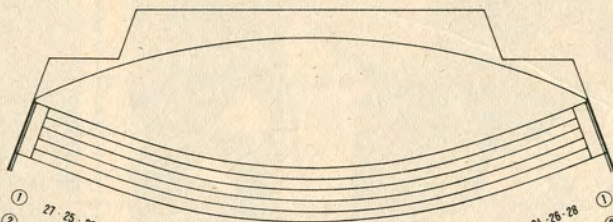
Dette hæfte om "Man sku' være noget ved musikken" er redigeret af Erik Nørgaard med assistance fra bl.a. Ilse M. Haugaard og Bror Bernild, der som et meget talende udtryk for redaktørens problemer sendte et af sine billeder med den opmuntrende tekst "Så hænger vi på den igen!".

Man sku' være noget ved musikken

KØBENHAVNER PREMIERE

imperial

1	27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28	1
2	29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30	2
3	31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32	3
4	33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34	4
5	35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36	5
6	37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38	6
7	39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40	7
8	41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46	8
9	43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50	9
10	45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52	10
11	47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54	11
12	49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56	12
13	51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58	13
14	53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60	14
15	55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62	15
16	57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64	16
17	59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66	17
18	61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68	18
19	63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70	19
20	65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72	20
21	67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74	21
22	69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76	22
23	71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78	23
24	73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80	24
25	75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82	25
26	77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84	26
27	79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86	27
28	81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88	28
29	83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90	29
30	85 83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92	30
31	87 85 83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94	31
32	89 87 85 83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94 96	32
33	91 89 87 85 83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94 96 98	33
34	93 91 89 87 85 83 81 79 77 75 73 71 69 67 65 63 61 59 57 55 53 51 49 47 45 43 41 39 37 35 33 31 29 27 25 23 21 19 17 15 13 11 9 7 5 3 1	2 4 6 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94 96 98 100	34

BILLETBESTILLING
FORS. INCL. SØN. 12-6. 11 18 21

FORESTILLINGER

Eftermiddag kl. 2 - 4.15 enhedspris
Voksne kr. 9.- Børn kr. 6.-
Aften kl. 7-9.15 numr. pladser

BILLETBESTILLING
FORS. INCL. SØN. 12-6
11 18 21

BILLETPRISER

1-11 række	Kr. 18,-
12	— Kr. 12,-
13-20	— Kr. 10,-
21-28	— Kr. 15,-
22-27	} Kr. 12,-
29-33	

IMPERIAL BIO gl. Kongevej ved Vesterport Station